

CHARLOTTE LINK

Büntelenül

Charlotte Link

Büntelenül

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Ohne Schuld, by Charlotte Link

© 2020 by Blanvalet Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Hungarian translation © Dobosi Beáta

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DOBOSI BEÁTA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 529 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

2019. július 19., péntek

A rendőrséget az egyik vendég értesítette.

– Lövéseket hallottam. Szerintem a szomszédos apartmanból jöttek. Kérem, siessenek!

Közvetlenül a hívás után újabb lövés dördült, ahogy arról a szállóvendégek a kikerkező járőrnek beszámoltak. A Scarborough-i északi öböl partján álló épület apartmanját, ahol a lövéseket leadták, egy bizonyos Mr. Jayden White vette ki két hétre.

A nyaralókat kiküldték, az épületkomplexum földszintjén található butikokat és kávézókat kiürítették, a part menti sétányt, valamint a ház előtti strandszakaszt lezárták. Bár még csak dél előtt tizenegyre járt az idő, mindenütt nyüzsgöttek a fürdővendégek, mert forró nap volt, és már kitört a vakáció. Mivel egy fegyveres és valószínűleg mindenre elszánt alak egy nyaraló- és fürdőövezetben a rendőrség legrosszabb rémálmának számított, gyorsan cselekedtek: mindenkit biztonságba helyeztek. Még a bűnügyi rendőrséget is értesítették. Senki sem tudta, hogyan fognak alakulni az események, és senki sem akarta, hogy később mulasztással vádolhassák.

Caleb Hale nyomozó főfelügyelő a legközelebbi munkatársával, Robert Stewarttal érkezett a helyszínre. Robertet alig két hete léptették elő nyomozó felügyelővé, és azóta dagadt a büszkeségtől. Caleb szerint a felemelkedés a ranglétrán arrogánsabbá tette, de mások talán úgy fogalmaztak volna, hogy öntudatosabbá. Ő mindenesetre úgy érezte, hogy megváltozott valami köztük között, valami apróság, amit nehezen tudott megfogalmazni. Azt tervezte, hogy a napokban beszél erről Roberttel.

De nem ez volt a megfelelő pillanat.

Felnézett a homlokzatra. A létesítmény két íves épületből állt. Különböző méretű és felszereltségű apartmanokat lehetett ki-venni benne: egy-, két- és háromszobásakat, amelyek a tengerre vagy a hátsó kertre néztek. A homlokzaton egymást érték az erkélyek. Elölről rá lehetett látni a vízre és a scarborough-i várra, amely büszkén trónolt az északi és a déli öblöt elválasztó földnyelven. A földszinten butikok és kávézók sorakoztak, de volt egy büfé meg egy fagylaltozó is. És mindenütt a fürdővendégek hömpölygő áradata. Legalábbis nyáron. Télen azonban az egész hely ásított az ürességtől.

Az egyik járőr, aki az első pillanattól kezdve a helyszínen tartózkodott, jelentést tett Calebnek és Robertnek.

– A lövéseket egybehangzó tanúvallomások szerint a harmadik emelet egyik apartmanjában adták le. Innen letről is lehet látni, az ott, a halsütő fölött – mutatott fel.

Caleb követte a tekintetével a mutatóujját. Az apartman olyan volt, mint az összes többi, az erkélye sem különbözött a többitől. De az ablakokon le volt engedve a relaxa. Mozgást nem lehetett látni. Az erkélyen senki. Caleb összehúzta a szemét. Csak egy asztal és három szék.

– A vendéget Jayden White-nak hívják – folytatta a járőr.
– Két hetet tölt itt a feleségével, Yasminnel és a két kislányával. A tulajdonos nem tudta megmondani a gyerekek életkorát. Úgy tippeli, hat-hét évesek lehetnek.

– Most először járnak itt? – kérdezte Caleb.

– Nem. Ez zsinórban az ötödik alkalom. Mindig nyáron jönnek. A tulajdonos azt mondta, volt valami gond Mr. White bankkártyájával, de mivel jól ismeri, beleegyezett, hogy csak a nyaralás végén rendezze a számlát, még ahhoz sem ragaszkodott, hogy záróják az összeget a bankszámláján.

– És hol élnek White-ék?

– Sheffield közelében. Mr. White egy kávézót üzemeltet.

– Mit mond a többi vendég róluk? Már ha beszéltek velük.

Fontos volt, hogy kialakítsanak egy képet White-ékről, ugyan-

akkor Caleb tudta, hogy hamarosan cselekednie kell. Valaki lövöldözött abban az apartmanban. És van bent két kisgyerek is.

– Nem sokat. De az eddigi tanúvallomások szerint kedves emberek. Békés kis család. Udvariasak és nagyon visszafogottak. A tulajdonos is így jellemezte őket.

– De azt mondta, hogy gond volt Mr. White bankkártyájával – szólalt meg Robert Stewart.

A járőr habozott.

– Valahogy úgy. Azt állította, hogy Mr. White korábban mindig kártyával fizetett, de most azt mondta, hogy valami gond van vele. Hogy milyen jellegű gond, azt nem részletezte. Készpénzzel akart fizetni a nyaralás végén. Mivel eddig sosem volt probléma a családdal, a tulajdonos beleegyezett.

– Beszélni szeretnék vele – közölte Caleb.

– Biztos itt lesz valahol – felelte bizonytalanul a járőr.

Caleb lenyelte a megjegyzést, hogy nem ártott volna szemmel tartani a fickót.

– Fel tudjuk venni a kapcsolatot Mr. White-tal? – kérdezte Robert. – Vagy a nejevel.

A járőr lemondóan vállat vont.

– Az apartmanban van vezetékes telefon, és már többször hívtuk, de senki sem vette fel.

– És mennyire biztos, hogy van bent valaki? – érdeklődött Caleb.

Odafent teljes volt a nyugalom. Lehet, hogy az egész felhajtás csak arra lesz jó, hogy a végén találjanak egy üres apartmant, amelynek lakói éppen strandolnak valahol.

– Két lövést hallottak – mondta a járőr. – Több vendég is állította egymástól függetlenül. És határozottan a harmadikról. Egyedül White-éknál nem nyitott senki ajtót. Az összes többi apartmant kiürítettük és biztosítottuk. Ha tényleg lőttek valahol, az csak ott történhetett.

– Hm – hümmögött Caleb.

Tudta, hogy az emberek gyakran tévesen ítélik meg a zajok

irányát. Idegesen felnézett, mintha a homlokzat és a néma erkélyek elárulhatnának neki valamit. Mi történt a leeresztett relaxa mögött?

– Uram! – szólalt meg Robert Stewart. – Mit csináljunk?

Caleb letörölte a homlokáról a verejtéket. Borzasztóan melege volt, és a sétányon sehol sem látott árnyékot. Vágyakozva pillantott az épületsor végén található bár napernyőire. Azt kívánta, bárcsak ott történt volna ez az egész dráma. Az volt a benyomása, hogy senki sem izzad annyira, mint ő. Úgy tűnt, Robert Stewart irigylésre méltóan jól érzi magát, habár sötétszürke öltönyt és elegáns nyakkendőt viselt. Caleb már rég levette a zakóját, mégis majd meggyulladt. Nem kellett volna meginnia azt a whiskyt reggel kilenckor, amikor az íróasztalánál ült, és semmi másra nem tudott gondolni, csak a jobb alsó, zárt fiókban megbújó üvegre. Ebben a kánikulában... Bár úgy általában sem kellene reggel kilenckor elkezdni inni. Remélte, hogy Robert nem érzi rajta az alkoholszagot. Nagyon közel állt hozzá.

Egy másik járőr lépett oda, és egy cetlit nyújtott Caleb felé.

– A fagylaltozó üzemeltetőjének a lánya tudja Mrs. White telefonszámát, uram. Múlt héten vigyázott a gyerekekre, amikor a házaspár egyik este elment inni valamit. Azt is mondta, hogy nem fizették ki. Mrs. White-nál nem volt készpénz, de azt ígérte, másnap beugrik vele. Azóta sem ugrott be.

– Baj volt a bankkártyájukkal, és nem tudták kifizetni a bébiszittert – összegezte Robert. – Furcsa egybeesés, nem? Lehet, hogy anyagi gondjaik vannak?

– Lehet – helyeselt Caleb.

Ez az egész nem hangzott valami jól. Az anyagi nehézségek gyakran elveszik a férfiak eszét, akár a tisztos családapákét is. Átvette a cédulát.

– Megpróbálom felhívni.

Elővette a telefonját, és beütötte a számot. Kihangosította a készüléket, hogy Robert is hallja a beszélgetést. A munkatársa tényleg árgus szemekkel figyel, vagy csak a képzelete játszik vele?

Úgy döntött, most nem töri ezen a fejét.

Olyan sokáig tartott, hogy már majdnem feladta, de aztán megszólalt egy vékony, remegő hang a vonal másik végén.

– Igen?

– Mrs. White?

– Igen. – A nő szinte suttogott.

– Itt Caleb Hale nyomozó főfelügyelő beszél a scarborough-i bűnügyi rendőrségtől. Az apartmanban tartózkodik a Sands Hotelben a Peasholm Gapen?

– Igen.

– A gyerekei is?

– Igen.

– És a férje?

Yasmin White halkán felzokogott.

– Ő is...

– Veszélyben vannak, Mrs. White?

– Igen.

– A férjének van fegyvere?

– Igen.

Caleb megint letörölte az izzadságot a homlokáról. Azt kívánta, bárcsak itt lenne Helen Bennett őrmester, akinek pszichológusi végzettsége is van. Ő jobban értett az ilyesféle beszélgetésekhez. De szabadságot vett ki, mert szeretett volna egy hosszú hétvégét a Saltburn-by-the-Sea-ben élő édesanyjával tölteni. Sikerült utolérniük, és megígérte, hogy jön, amint tud, de a hívás pillanatában egy kávézóban ült az anyjával, akit először még haza kellett vinnie. Ha jól halad, nagyjából egy óra alatt Scarborough-ba érhet. De többnyire hosszabb volt a menetidő, mert a parton futó főúton az ember folyton beragadt a lassan vánszorgó járművek mögé.

Calebnek nagy valószínűség szerint egyedül kell megoldania ezt a helyzetet.

– A vendégek lövéseket hallottak, Mrs. White. A maga férje adta le őket?

– Igen.
– Megsérült valaki?
– Nem. De... – A nő még halkabban kezdett beszélni. Calebnek nagyon kellett figyelnie, hogy megértse, mit mond. – Segítenünk kell. Kérem! Teljesen... kifordult magából. Meg akar ölni minket.

– Őrizze meg a nyugalmát, Mrs. White! Azért vagyunk itt, hogy segítsünk. Meg tudná mondani, melyik helyiségben tartózkodnak? Az első, erkélyes szobában?

– Nem. Az egyik hálóban vagyok. Hátrafelé néz. A kertre.

– Jól van. A gyerekei is ott vannak?

– Igen.

– És a férje?

– Nem tudom. Szerintem a nappaliban.

– Ki tud jutni valahogy a gyerekekkel az apartmanból?

– Nem. Az ablakból nem ugorhatunk le. Túl magasan van.

– Értem.

Caleb egy kézmozdulattal jelezte Robert Stewartnak, hogy menjen az épület mögé. Már posztoltak ott rendőrök, de jobb, ha Robert a saját szemével győződik meg a körülményekről. Caleb egyből könnyebben lélegzett, amint a munkatársa eltávolodott tőle.

– Be van zárva a háló ajtaja?

– Elvitte a kulcsot.

– Nem tud valamit a kilincs alá tenni? Egy komódot? Vagy egy széket?

Caleb halk sírást hallott.

– Nem. Meghallaná.

– Át tud menni a gyerekekkel a fürdőbe? És be tud zárkózni oda?

– Nem, nem! Az túl veszélyes. Akkor át kell vágnunk az előszobán.

A nőt nyilvánvalóan megbénította a félelem. Caleb el tudta képzelni, ahogy a hálószobában kuporognak, a két kislány szo-

rosan az anyjához bújik, visszafojtja a lélegzetét, és moccanni sem mer.

– Ki fogjuk hozni magukat. Csak őrizze meg a nyugalmát, kérem!

A beszélgetés egy kattanással véget ért. Yasmin White letette. Lehet, hogy meghallotta a férje közeledését. Vagy egyszerűen nem bírta idegekkel.

Robert Stewart visszatért.

– Az épület mögött az út megkerüli a mélygarázst, aztán a kertkapuhoz vezet. Az egész parkosítva van. Hátral is vannak erkélyek, de White-ék apartmanjának nincs. Nekik elől van.

– És mi van a szomszédos apartmannel? Onnan nem lehet elérni a hálószoba ablakát?

Robert megrázta a fejét.

– Nem. Túl messze van. Fentről kell valakit beküldenünk. Kötélen, a tetőről. Szerintem az kevésbé veszélyes és sokkal kivitelezhetőbb.

– Ha legalább a gyerekeket ki tudnánk hozni...

Megszólalt a telefonja. A kijelzőn Yasmin White száma jelent meg. Caleb azonnal felvette.

– Mrs. White!

– Jayden White vagyok. Beszél a nejemmel.

– Igen, Mr. White. Itt Caleb Hale nyomozó főfelügyelő a Scarborough-i bűnügyi rendőrségtől. Örülök, hogy hívott. Nagyon örülök.

Még sosem hiányzott neki ennyire Helen. Ő sokkal alkalmasabb erre a feladatra.

– Mit akar a feleségetől?

– Csak megkérdeztem tőle, hogy van. És mi a helyzet a gyerekekkel. A két kislánnyal.

– Mindenki jól van.

Jayden White monoton hangon beszélt. Legalábbis most. Caleb feltételezte, hogy rendes körülmények között máshogy hang-

súlyoz. Most viszont úgy hangzott, mint aki nincs magánál. Vagy sokkos állapotba került. Caleb a telefon mikrofonjára tette a kezét.

– Kell egy pszichológus – súgta Robertnek. – Szerintem a pasas szabályosan transzban van.

– Helen már úton van.

– Túl sokára ér ide. Kerítsen addig valakit!

Robert alig észrevehetően a szemét forgatta. Caleb azonnal értette, mit akar mondani ezzel: *Ezt egyedül kell megoldania, főnök!*

– Elmondaná, mi történt, Mr. White?

– Semmi.

– A szomszédok hallották, hogy...

– Szart se hallottak. – Ezt is teljesen vontatottan mondta.

– Szart se! Törődjenek a maguk dolgával!

– Megértem, Mr. White, hogy nem akarja kitergetni a magánügyeit. Ezért azt javaslom, beszéljünk el négyszemközt. Csak mi ketten.

– Minek?

– Mindenkinek jót tesz, ha kibeszéli magát. Rendeződnek a dolgok.

– Rajtam senki se segíthet.

– Biztos vagyok benne, hogy mi igen.

Nem jött válasz.

– Itt van még, Mr. White? – kérdezte Caleb.

– Igen.

– Mi lenne, ha leküldené a feleségét meg a gyerekeket? Ragyogó idő van, ellesznek a strandon. Én pedig felmegyek magához. Csak én, egyedül. És akkor nyugodtan beszélgethetnénk.

– A családom nem hagyja el ezt az apartmant!

– Jól van. De én felmehelek?

Megint hosszú csend állt be.

– Nincs értelme – felelte végül Jayden.

Nehezen szedte a levegőt.

– Bármilyen gondja támadt is, találunk megoldást – győzködte Caleb.

Tudta, hogy nagyon rámenősen beszél. Óvatosabbnak kell lennie. Ha Jayden úgy érzi, hogy nyomást gyakorol rá, eszkalálódhat a helyzet. Az ilyen szituációba került emberek már eleve örületes nyomás alatt állnak, szabályosan sarokba szorítva érzik magukat.

– Már ha szeretné – tette hozzá.

A fülébe csengett, amit Helen egyszer a túszejtőkről mondott, mert White bizonyos értelemben az volt: „Éreztesse velük, hogy van választásuk! Hagyjon nekik játékerter! Semmi esetre se állítsa falhoz őket!”

– Nincs megoldás – közölte Jayden.

Úgy tűnt, ezt vette a fejébe, és mostantól mindenre ezt fogja válaszolni, akármit mond, kérdez vagy javasol Caleb: nincs megoldás, nincs kiút, semminek sincs értelme, mindennek vége.

– Tudom, hogy akármit mondok, nem fogja meggyőzni magát – felelte neki. – De kérem, higgye el, hogy az élet a legnehezebb helyzetekben is megy tovább! Adja meg magának, a nejének és mindenekelőtt a gyerekeinek az esélyt, hogy folytathassák az életüket! Maga nem az a fajta, aki ilyesmit tesz. Aki simán lelő egy nőt és két kislányt.

– Fogalma sincs róla, milyen fajta vagyok – válaszolta Jayden.

Caleb remélte, hogy nem követ el hibát, ha szóba hozza az egyetlen dolgot, amely az információi alapján a gondot okozhatta.

– Ha esetleg anyagi nehézségei vannak, Mr. White, szerintem...

– Nem anyagi nehézségeim vannak – vágta rá Jayden.

– Annál jobb, akkor...

– Teljesen tönkrementem – mondta.

Aztán letette.

Fél perccel később több lövés dördült.

Július 20., szombat

1

A London North Eastern Railway szerelvénye pontban kilenc órakor hagyta el a londoni King's Cross pályaudvart, és északnak indult. Városok és falvak suhantak el, majd mezők, erdők és szántóföldek követték egymást váltakozva. A táj fölött ragyogott a nyári nap, a mélykék égen nem úszott felhő. Az ilyen napokon a teraszon ücsörög az ember, kibiciklizik egy tóhoz, vagy törülközővel és piknikkosárral felszerelve lemegy a tengerpartra.

Xenia Paget nagyot sóhajtott, mert tudta, hogy a Leedsbe való megérkezése után egyikre sem lesz lehetősége. Nem csak azért, mert Bramhope-ban, ahol lakott, se tó, se tenger. Kertje és terasza legalább volt. De sajnos férje is, aki a rémes lustaság megbocsáthatatlan jelének tartotta volna, ha csaknem három nap távollét után még pár órát henyél a nyugágyban. Amíg ő nem volt otthon, a férje biztosan se a porszívót, se a mosógépet nem kapcsolta be, és a virágokat se locsolta meg. Ezeket a feladatokat meghagyta neki. És elvárta, hogy azonnal neki is lásson.

Hátradőlt az ülésen. Jobb, ha élvezi az utazást. Elvégre tett egy kis kirándulást a szabadságba, és sokáig nem lesz hasonló lehetősége.

Bárcsak ne bámulná folyton az a fickó, aki az ülések közötti folyosó túloldalán rézsút szemben ül! Folyton őt nézi. London óta. Xenia kipillantott az ablakon, a plafonra meredt, kinyitotta a könyvét, küldött egy WhatsApp-üzenetet a barátnőjének, Mayának, akinél látogatóban volt... De amint felpillantott, rögtön összeakadt a tekintete a fickóéval. Fekete szeme volt. Sötét és üres. Rém kellemetlen. Elég fiatal volt, legfeljebb a húszas évei közepe járhatott, és biztosan nem érdeklődött iránta. Egy harminc-

hét éves, meglehetősen túlsúlyos, bő hippiruhát viselő nő iránt, aki a buggyos szabású anyaggal próbálta leplezni a telt formáit. Nem, a pasas egészen biztosan nem vágyakozó pillantásokat vetett rá. Ahhoz túl meredten bámulta.

Fenyegetően.

Ki lehet ez? És mit akarhat?

Xenia körülnézett a kocsiban, de nem talált szabad helyet, ahová átülhetett volna. Kiment a mosdóba, és közben felmérte a terepet, de semmi. A vonat tele volt. Nem mert nagyon eltávolodni a csomagjától, ezért nem ment el teljesen a szerelvény elejéig. Magával vinni sem merte, mert az túl feltűnő lett volna. Valami azt súgta, hogy a fickó követné, ha rájönne, hogy át akar ülni máshová.

Jól van, York már nincs messze. Ott át kell szállnia a leeds-i vonatra. Valószínűtlen, hogy a furcsa fickó is pont oda tartana. De ha mégis, akkor a másik vonaton Xenia majd ügyesebben keres magának helyet. Fényes nappal volt, mi történhetett? Leedsben pedig a férje, Jacob várja a pályaudvaron. Rendes körülmények között Xenia nem örült volna ennek, de most kapóra jött.

Becsukta a könyvét, és betette a kizárólagosába. Úgysem tudott odafigyelni. Óvatosan felnézett. A fickó bámulta. Alattomosnak tűnt. Tolakodónak. Agresszívnek. És valahogy betegnek. Őrültek.

Xeniát kirázta a hideg. Bár csak határozottabb lenne! Akkor addig bámulna vissza, amíg a pasas el nem kezdi hülyén érezni magát. Vagy rászólna. De ehhez nem volt elég bátorsága. Most sem.

Felpillantott a plafonra, de ekkor meghallotta, hogy a mellette ülő nő ijedten levegő után kap. Ösztönösen az idegenre nézett.

Egy pisztolyt tartott a kezében.

Xenia egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy használni fogja. És ő lesz az áldozat.

Felkapta a kizárólagosát, felpattant, és futásnak eredt.

Milyen szép nyári nap, gondolta Kate, én meg kénytelen vagyok egész nap ezen a légkondicionált vonaton gubbasztani.

Fáradt és rosszkedvű volt, de tudta, hogy nincs igaza. Az út Leedsbe a yorki átszállással együtt is csupán két és fél óráig tartott, vagyis nem kellett az egész napját a vonaton töltenie. És a Yorkshire Dales Nemzeti Parkban rá váró wellnesshétvége, amelyet a Scotland Yardnál dolgozó kollégáitól búcsúajándékként kapott, nem volt akkora katasztrófa, legalábbis egy normális ember számára. De amilyen önkritikus volt, élt a gyanúperrel, hogy ő nem tartozik a normális emberek közé. Különben örülne egy hétvégének, legalábbis egy szombat délutánnak és egy fél vasárnapnak egy szép szállodában, ahol jókat lehet enni, masszázst és iszappakolást kap, és uborkaszeteleteket tesznek az arcára. Még szénafürdő és más bizarr kezelések is voltak, amelyek jót tesznek testnek és léleknek. Még sosem csinált ilyet. Attól félt, hogy fél óráig sem bírná ki.

Csütörtök este rendezett egy kis búcsúbulit a kollégáknak. Vett két láda pezsgőt, és rendelt szendvicseket egy cateringcégtől. Tudta, hogy az osztályon mindig csodabogárnak tartották, és a „zárkózott”, a „befelé forduló” meg a „kiismerhetetlen” jelzők még a szebbek közé tartoztak, amikor róla beszéltek. Tény, hogy húsz éven át kivülálló maradt a Scotland Yardnál, és a számtalan sikere ellenére csak a nyomozó őrmesterségig vitte. A testületnél a felettesek szokták a következő rangfokozathoz szükséges vizsgára javasolni a kollégákat, és biztatják őket, hogy jelentkezzenek. De az ő felettese sosem tett ilyet. Kate pedig magától nem merete megpróbálni, mert bizonytalan volt, és attól tartott, hogy akkor a munkatársai rossz véleménnyel lesznek róla. *Beképzelt! Azt hiszi, hátszél nélkül is boldogul.* Pedig a legkevésbé sem volt beképzelt, és máskor meg pont az önbizalomhiányát rótták fel neki.

Ördögi kör. Logikátlan és megoldhatatlan.

Vett egy nagy levegőt, és kinézett az ablakon. Lezárt egy fejezetet. És megnyitott egy újat. Csak az volt a kérdés, ez jobb lesz-e.

– Szörnyű, ami Scarborough-ban történt! Rettenetes!

Kate kizökölt a gondolataiból, és a szomszédja felé fordult. Colin Blair. Némi túlzással az egyetlen barátja. Tulajdonképpen a szükség hozta össze őket. Mindkettőjüknek problémái voltak az emberi kapcsolatok kialakításában, ezért alkalmanként találkoztak, hogy megosszák egymással a magányukat. Két éve ismerkedtek meg az interneten. Nem lettek egy pár, de sok közös volt bennük. Kate azt sem tudta, rokonszenvezik-e Colinnal. De legalább megértette őt. És az volt az érzése, hogy ez kölcsönös.

A kollégák búcsúajándéka két főre szólt. Kate azon tűnődött, hogy tapintatlanságnak tekintse-e, vagy aljasságnak, amiért még egyszer az orra alá akarják dörgölni, hogy nincs senkije. Köztudott volt, hogy szingli. Se barátja, se partnere, se férje. Honnan akasszon le valakit, aki elkíséri egy wellnesshétvégére? Egyedül Colin jutott az eszébe, és csak azért hívta el, hogy visszavágjon a kollégáinak: igenis van valakije! Titokban fizetett, hogy Colin külön szobát kapjon, de ezt senkinek sem kellett tudnia. A munkatársnőjének, Christy McMarrow-nak, aki tegnap elment Rombolka cicáért, mert vállalta, hogy Kate távollétében vigyáz rá, ugyancsak leesett az álla.

– Hát nem egyedül mész? – kérdezte álmétkodva.

– Nem – felelte Kate. – Egy barátommal.

Christynek tátva maradt a szája.

És most itt volt a nyakán Colin. De társaságban talán könnyebb lesz elviselni a szénafürdőt.

Colin egész úton a telefonját bújta, szemlélatomást érdekes olvasnivalót talált.

– Történt valami Scarborough-ban? – kérdezte Kate.

– Egy férfi lelőtte az egész családját. A feleségét és a két kisgyereket. A rendőrséget a szomszédok értesítették, mert lövéseket hallottak. De akkor még mind éltek, a férfi a plafonba lőtt. Az új főnököd beszélt vele telefonon.

– Caleb Hale?

Kate Caleb osztályán pályázott meg állást, és felvették. Amit

persze senki sem értett a környezetében: a Scotland Yardnak, a világ leghíresebb nyomozó hatóságának munkatársa átmegy az észak-yorkshire-i rendőrkapitányság alá tartozó scarborough-i bűnügyi rendőrséghez. Az elmaradott Északkelet-Angliába, egy nevenincs testülethez. De nem számított. Ő tudta, miért tette. Calebbel két esetet is megoldottak együtt. Ő volt Nagy-Britannia összes rendőre közül az egyetlen, aki zseniális nyomozónak tartotta Kate-et.

– Igen, Caleb Hale nyomozó főfelügyelő. De nem tudta megakadályozni a gyilkosságot. A fickó megszakította a hívást, aztán rögtön lelőtte a két gyereket meg a nőt. A *Daily Mail* azt írja, hogy „szabályosan kivégezte” őket. – Colin megrázta a fejét. – Borzalmas!

– És magával is végzett? – kérdezte Kate.

Persze szörnyű volt ez az egész, de nem különösebben ritka. Azok a férfiak, akik már nem látják az életük értelmét, összeroppannak a rájuk nehezedő terhek súlya alatt, és véget akarnak vetni mindennek, hajlamosak magukkal vinni a családjukat is a halálba. Ámokfutást is jellemzően férfiak rendeznek az autópályán, aminek ártatlanok is áldozatul esnek. Nőknél rendkívül ritka az ilyesmi: az öngyilkossági terveik rendszerint saját magukra korlátozódnak.

– Nem – felelte Colin. – Magát nem ölte meg. Azt írják, hogy amikor őrizetbe vették, azt állította, hogy öngyilkos akart lenni, de nem volt rá képes. Te jószágos isten! Micsoda egy gyáva alak!

– Borzasztó! – mondta Kate. – Egész egyszerűen borzasztó!

– A sajtó persze jót csámcsog rajta – folytatta Colin. – Egy halott nő. Két halott gyerek. És a rendőrség végig az épület előtt szobrozott. „Elkéstek?” ezt kérdezik. A te Calebed csúnyán megütheti a bokáját.

Kate bólintott. Ő is ettől félt. Az ilyen esetekben az emberek bűnbakot keresnek. A bűnös igazából a családapa volt, de neki biztosan találnak majd enyhítő körülményeket. Sokkal jobban szeretik a rendőrséget szapulni. Meg mindenféle találgatásokba

bocsátkozni. És persze utólag könnyű okosnak lenni. Ha a rendőrség megrohmozta volna az apartmant, és a gyerekek ennek folytán halnak meg, akkor ezért kaptak volna kemény kritikát. De a bevetést vezető Caleb Hale-t mindenképpen kérdőre vonják, hiszen két gyerek az életét vesztette. Calebre így is, úgy is záporozni fognak a bírálatok. Az ilyen helyzetekben figyelmen kívül hagyják azt a tényt, amelyet Kate legalább annyira szomorúnak, mint amennyire igaznak és megmásíthatatlannak tartott: az életben vannak olyan szituációk, amelyek nem érhetnek jó véget. Mindegy, mit és hogyan tesz az ember.

– Calebnek meg fog gyűlni a baja ezzel az ügygel – vélekedett. – De megoldja. A munkája része, hogy tudja kezelni a kritikát és a támadásokat.

Sokkal rosszabb lesz az önvád. Egy védtelen családot kegyetlenül megöltek. Ő pedig pár méterre állt a kollégáival, és nem tudott segíteni rajtuk. Kate ismerte Calebet, és tudta, hogy üldözni fogják a képek, és kínozni fogja a kudarc tudata. Sajnos azzal is tisztában volt, hogyan reagál Caleb a stresszre, válsághelyzetre, büntudatra: alkoholista volt. Évek óta. Bár elment elvonókúrára, és azóta száraz alkoholistának nevezte magát, Kate tudta, hogy ez nem igaz. Visszaeső volt. Csak az a kérdés, meddig bírja.

– De most itt vagy neki te! – mondta Colin. – Akkor nem lehet baj.

Kate rámosolygott. Colin néha nagyon elbűvölő tudott lenni.

Az órájára nézett. Pár perc múlva megérkeznek a yorki pályaudvarra, ahol át kell szállniuk. Felállt.

– Még gyorsan kiszaladok a mosdóba. Vigyázol a táskákra?

– Persze – bólintott Colin.

Kate végigment a piros huzatos ülések közötti folyosón, aztán a fülkés kocsin. Már majdnem odaért a végéhez, amikor szapora lépteket hallott a háta mögül. Valaki futva közeledett. Kate megfordult.

Egy nő rohant felé. Lihegett, az arca csillogott az izzadságtól,

a szeme tágra nyitva. Megbotlott, és csak azért nem vágódott el, mert Kate elkapta a karját.

– Istenem! Segítsen! Kérem, segítsen!

– Mi történt?

– Ott... ott van! – A nő abba az irányba mutatott, amerről jött.

Kate követte a pillantásával a kinyújtott karját. A folyosó üres volt.

– Ki? Nyugodjon meg, kérem!

– Nem tudom – suttogta a nő. – Fogalmam sincs. De fegyvere van!

Kate már majdnem nyugtatgatni kezdte. Az után akart érdeklődni, vannak-e rokonai vagy barátai a vonaton, mert azt hitte, hogy a nő pszichotikus állapotban van, de ekkor kinyílt a kocsi-ba vezető fotocellás üvegajtó, és egy férfi lépett be rajta. A következő pillanatban pedig egy lövedék süvített el mellettük.

– Ne! Ne! – sikoltott fel az idegen nő.

Kate, aki még mindig a karját fogta, a vállával belökte a vécé-ajtót, betuszkolta a nőt a fülkébe, majd ő is befurakodott. Bevágta az ajtót, és rátolta a reteszt. Odakint újabb lövés dördült. A nő úgy sikított, mint akinek elment az esze.

Kate a sarokba tolt, és elé állt. Jól gondolta, a következő pillanatban egy lövedék szakította át az ajtót.

– Nyugalom! Nyugalom! – fogta meg a nő kezét. – Hogy hívják?

A nő teljes pánikban bámult rá.

– Xenianak.

– Jól van, Xenia. Én Kate vagyok. Idebent biztonságban vagyunk. Nyugodjon meg!

Újabb lövedék hatolt át az ajtón. A tettes nem találhatta el őket a sarokban, de ha a golyó gellert kap a szemközti falon, végük.

Két lövés dördült gyors egymásutánban.

Kate az órájára pillantott. Még két perc Yorkig. A vonat már lassított. Az emberek mindjárt kiözönlenek a folyosókra, és elindulnak az ajtók felé. Csak remélni tudta, hogy meghallották

a lövéseket, és senki sem jön erre. Lehet, hogy egy ámokfutóval van dolguk, és a fickó mindenkire löni fog, aki él és mozog. Kate a farmerja zsebébe nyúlt, és felnyögött, amikor rájött, hogy a telefonja a kézitáskájában van. Amelyet ott hagyott az ülésen Colin mellett. Senkivel sem veheti fel a kapcsolatot.

Újabb lövés. Xenia remegett, mint a kocsonya.

– Van telefonja, Xenia?

– Elveszítettem a kézitáskámat, amikor végigrohantam a vonaton. A legutolsó kocsiiban ültem... Nem tudom, hol lehet. – Sírva fakadt.

– Semmi baj. Nyugodjon meg!

Persze baj volt. Itt ragadtak a vécében, az ajtó előtt egy fegyveres férfi állt, és nem tudtak segítséget hívni. De a vonat bármelyik percben megállhatott. És a többi utas biztosan hallotta a lövéseket. Lehet, hogy már értesítették is a rendőrséget.

Kate pillantása az ablakra tévedt. Nem tudta, ki lehet-e nyitni, de egy próbát megért. Csakhogy amíg azzal küszködik, tökéletes célpontot kínál majd annak az örültnek odakint. Ha meghúzza a ravaszt, hátba lövi. Ennek ellenére meg kellett próbálnia.

– Maradjon csendben! – súgta oda Xenianak. – Nem jöhet rá, hogy elhagyom a fedezéket. Megpróbálok kinyitni az ablakot.

Xenia megszorította a kezét.

– Kérem, ne! Maradjon itt! Kérem!

– Csak kinyitom az ablakot. Aztán kimászunk.

Xenia még jobban remegett, de azért bólintott. Kate kétrét görnyedve az ablakhoz ment. Csak két lépést kellett megtennie az apró helyiségben. Balra az acél mosdókagyló volt, felette egy kis tükör. Előtte a vécésze, afölött az ablak. A háta mögött pedig az ajtó és a lövöldöző férfi. Kate érezte, hogy kiveri a víz. Szerencsére a kerekek elég hangosan zakatoltak, hogy elnyomják az ablak esetleges nyikorgását. Megpróbálta lehúzni. Az üveglap nesztelenül és nagyobb ellenállás nélkül lecsúszott. Egy darabon. Aztán megakadt.

Meleg nyári levegő áradt be.

Nem akarok meghalni, gondolta Kate. *Nem akarok.*

A keskeny nyílást méregette. Némi erőlködés árán ki tudná préselni magát rajta, elég kicsi volt, és nagyon vékony. De Xenia-nak nem lenne esélye. Meglehetősen molett volt, és akkor még finoman fogalmazott. Elképzelhetetlen, hogy át tudja szuszakolni magát rajta.

Xenia is felismerte a problémát.

– Kérem, ne hagyjon itt egyedül! Kérem!

– Nem fogom.

Ehhez kétség sem fért. Kate rendőr volt, még akkor is, ha éppen nem teljesített szolgálatot: két napja lépett ki a Scotland Yardtól, és Scarborough-ban majd csak augusztusban kezd. Pillanatnyilag szakmai szempontból a senki földjén járt. De sosem hagyott volna senkit magára egy ilyen helyzetben, hogy mentse a saját bőrét. Ez teljességgel kizárt volt.

Ebben a pillanatban újabb lövés dördült, miközben a vonat csikorogva fékezett, és sikító kerekkel megállt a yorki pályaudvaron.

Kate jobb vádlijába fájdalom hasított, éles és átható, de rövid, és egy másodperccel később már azt hitte, hogy csak képzelte. Visszalopakodott Xenia-hoz a sarokba. A férfi még itt volt. Még mindig.

A nyitott ablakon beáradt a hangosbemondó hangja. Egy másik szerelvény is befutott dübörögve. Hallották a gurulás bőröndök zörgését a peronon. A távoli beszédhangokat.

A pályaudvarokra jellemző zajokat.

– Még az ajtó előtt áll – suttogta Xenia.

– Igen. De már biztosan meghallották. És értesítették a rendőrséget. Ki fognak vinni minket innen. Ne féljen!

Azon tűnődött, mit csinál Colin. Nem furcsállja, hogy ilyen sokáig időzik a mosdóban? Nem hallotta a lövéseket? Biztosan ideges. Át kell szállniuk, és a leeds-i vonat alig húsz perc múlva indul. Kate remélte, hogy a férfi nem indult a keresésére. Mert akkor egyenesen a tettes karjába szalad.

Xenia hirtelen felsikoltott a rémülettől, és Kate lábára mutatott.

– Maga vérzik!

Kate látta, hogy a farmerja szára a jobb vádliján vörösesbarna színt öltött. A folt láthatólag egyre nőtt. Eszébe jutott az éles fájdalom. Meglőtték. Különös módon most nem fáj. A sokk és az adrenalin miatt.

– Csak egy karcolás – suttogta, bár fogalma sem volt, hogy tényleg így van-e. – Nem vészes.

– Meg fog ölni minket! Úristen, meg fog ölni minket!

– Van valami elképzelése róla, ki lehet ez? És hogy miért üldözi magát?

– Nincs. A legutolsó kocsiban ültem. Ő a folyosó túloldalán srégen szemben. Végig engem bámult, nagyon kellemetlen és ijesztő volt.

– De sosem látta még?

– Nem.

– Hm. Ez nagyon érdekes.

Vannak ámokfutók. De azok összevissza lövöldöznek, nem érdekli őket, kit találnak el, a lényeg, hogy sok áldozatot szedjenek. Ez a férfi azonban kifejezetten Xeniat nézte ki magának. Ami arra utalt, hogy kell lennie valamilyen kapcsolatnak közöttük.

– Semmit sem hallok – zihálta Xenia. – A vonatból.

Tényleg csak a pályaudvar zajait lehetett hallani. A vonat néptelennek tűnt.

– Maga szerint itt van még?

– Nem tudom. Nem szívesen néznék ki. Nemsokára felszállnak az új utasok, azt biztosan hallani fogjuk. De ha nem, akkor a rendőrök már kézbe vették a dolgokat.

Xenia megnyugodott egy kicsit. Már nem remegett annyira, és lassabban lélegzett. Mindketten összerendeztek, amikor valaki dörömbölni kezdett az ajtón.

– Rendőrség! Van bent valaki?

Kate elkapta Xeniat, aki rögtön az ajtóhoz akart ugrani.

– Kate Linville nyomozó őrmester. És egy utas.

Xenia elhűlve meredt rá.

– Maga tényleg...

– Itt Jenkins nyomozó őrmester az észak-yorkshire-i rendőrkapitányságról. Ki tudják nyitni az ajtót? Urai vagyunk a helyzetnek.

– És ha ő az? – kérdezte Xenia halkán.

– Akkor már rég bevetette volna ezt a trükköt – vélekedett Kate.

Az ajtóhoz bicegett. A lába most kezdett el fájni, nem tudott ránehezedeni. Elhúzta a reteszt. Egy sötét öltönyt viselő férfit látott.

– Linville nyomozó őrmester?

– Igen.

– Megsérült valaki?

– Egy golyó horzsolta a lábamat – magyarázta Kate. – De mindketten jól vagyunk.

– Szóval kolléga? – kérdezte Jenkins.

– Igen. De nem vagyok szolgálatban. Véletlenül cseppentem bele ebbe a szituációba.

Kate mindkét irányban végignézett a folyosón. Mindenütt rendőrök. Odakint a peronon is.

– Több utastól is kaptunk vész hívást. A pályaudvari rendőrség segítségével lezártuk a vonatot. Másodpercekkel azután, hogy beérkezett.

A férfi habozott. Kate sejtette az okát.

– De nem fogták el?

– Nem. Az emberek úgy özőnlöttek lefelé, hogy a pályaudvari rendőrség két munkatársa tehetetlen volt. Mire átvettük az irányítást, sok utas már távozott. Néhányukat a pályaudvar épületébe kísérték, a többieknek azonban bottal üthettük a nyomát. Először a vágányt kellett lezárunk, aztán biztosítani az épületet, majd átfésülni a szerelvényt.

Megtörölte a homlokát. Nem állt túl jól a szénájuk. Egy fegyveres férfi kószált valahol szabadlábbon. Szökésben volt. És nem érte el a célját.

Xenia még sápadtabb lett.

– És ha újra megpróbálja? – suttogta. – Mit csináljak, ha újra megpróbálja?